

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kpkf.751.340/2024/2.
A felperes:	Tavirózsa Környezet- és Természetvédő Egyesület (2112 Veresegyház, Köves utca 14.)
A felperes képviselője:	dr. Kiss N. Csaba egyéni ügyvéd (1172 Budapest, Teréz utca 7.)
Az alperes:	Borsod-Abaúj-Zemplén Vármegyei Kormányhivatal (3525 Miskolc, Mindszent tér 4.)
Az alperes képviselője:	hatósági szakügyintéző
A per tárgya:	mulasztási per
A fellebbezést benyújtó:	felperes (8. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Miskolci Törvényszék 12.K.700.714/2024/9. számú végzéssel kijavított 12.K.700.714/2024/7. számú végzése

V é g z é s:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú bíróságot az eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítja.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

- [1] Az ügy előzménye, hogy a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság mint vízügyi hatóság 35500/11396-16/2017.ált. számú határozatával a Hejő-főcsatorna 0+160-13+237 szelvények közötti szakasz rekonstrukciójának kivitelezési munkálataihoz vízjogi létesítési engedélyt adott az Országos Vízügyi Főigazgatóság részére. Az érintett szakasz az európai közösségi jelentőségű természetvédelmi rendeltetésű területekről szóló 275/2004. (X. 8.) Korm. rendelet 2. § i) pontja és 11. számú melléklete értelmében jóváhagyott Natura 2000 terület, valamint az európai közösségi jelentőségű természetvédelmi rendeltetésű területekkel érintett földrészletekről szóló 14/2010. (V. 11.) KvVM rendelet 5. §-a és 5. melléklete értelmében kiemelt jelentőségű természetmegőrzési terület. Az engedély alapján a mederrekonstruktós munkálatok 2021. októberére készültek el, majd a vízügyi hatóság 35500/1957-8/2022.ált. számú határozatával a rekonstrukció használatbavételére, üzemeltetésére és fenntartására vízjogi üzemeltetési engedélyt adott az Észak-magyarországi Vízügyi Igazgatóság mint vízügyi kezelő részére.
- [2] A felperes a 2023. szeptember 16. napján kelt kérelmében az alperestől mint természetvédelmi hatóságtól a 35500/1957-8/2022.ált. számú vízjogi üzemeltetési engedély környezetvédelmi felülvizsgálatát és visszavonását kérte. Arra hivatkozott, hogy a Hejő-

főcsatorna érintett szakaszának vízjogi üzemeltetési engedélye a vízfolyás mentén található Natura 2000 élőhelyek szárazodásához, valamint védett halfajok károsodásához (Natura 2000 jelölőfajok egyedszámának jelentős csökkenéséhez, inváziós halfajok egyedszámának jelentős növekedéséhez) vezet.

- [3] Az alperes a felperes kérelme alapján adatszolgáltatás céljából megkereste a vízügyi hatóságot, a vízügyi kezelőt és a Bükki Nemzeti Park Igazgatóságát mint természetvédelmi kezelő szervet; utóbbi arról tájékoztatta az alperest, hogy a rekonstrukciós munkálatok következtében irreverzibilis élőhelykárosodás nem történt, nem lépett fel szárazodás, valamint a halfaunisztikai vizsgálatok a felperes által hivatkozott egyedszámbeli változásokat nem támasztották alá. A megkeresett szervek adatszolgáltatása alapján, s tekintettel arra, hogy a felperes által előadottak a vízjogi üzemeltetési engedély és az állított károsodások közötti ok-okozati összefüggéseket nem támasztották alá, az alperes BO/32/07207-9/2023. számú levelében arról tájékoztatta a felperest, hogy a vízjogi üzemeltetési engedély felülvizsgálata, visszavonása, illetve természetvédelmi hatósági intézkedés megtétele nem indokolt.
- [4] Ezt követően a felperes 2024. február 6. napján kelt kérelmében a vízügyi hatóságtól a 35500/11396-16/2017.ált. számú vízjogi létesítési engedély és a 35500/1957-8/2022.ált. számú vízjogi üzemeltetési engedély visszavonását és a vízilétesítmény megszüntetését kérte, a korábbi kérelmében foglaltakkal azonos indokokkal. A vízügyi hatóság a 35500/1679-1/2024.ált. számú levelében arról tájékoztatta a felperest, hogy a természet védelméről szóló 1996. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Tvt.) 44. § (3) bekezdése értelmében annak megállapítása, hogy védett állatfaj egyedének károsítása, veszélyeztetése vagy jogellenes zavarása megvalósul-e a vízilétesítmény üzemeltetése során, nem a vízügyi hatóság, hanem a természetvédelmi hatóság hatáskörébe tartozik.
- [5] A felperes a későbbiekben, 2024. március 5. napján kelt kérelmében a Tvt. 44. § (3) bekezdésére hivatkozással kérte az alperest, hogy keresse meg a vízügyi hatóságot abból a célból, hogy a vízügyi hatóság ismételten folytassa le a 35500/11396-16/2017.ált. számú vízjogi létesítési engedély és a 35500/1957-8/2022.ált. számú vízjogi üzemeltetési engedély kiadására vonatkozó engedélyezési eljárást, a korábbi kérelmében foglaltakkal azonos indokokkal. Az alperes 2024. március 25. napján kelt BO/32/02390-2/2024. számú levelében arról tájékoztatta a felperest, hogy kérelmével összefüggésben fenntartja a BO/32/07207-9/2023. számú iratban megfogalmazott álláspontját.
- [6] Az elsőfokú bírósághoz benyújtott keresetlevelében a felperes mulasztási pert indított az alperessel szemben, melyben kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó, jogszabályban rögzített kötelezettségét elmulasztotta és kötelezze az alperest arra, hogy keresse meg a vízügyi hatóságot a Hejő-főcsatornára vonatkozó 35500/11396-16/2017.ált. számú vízjogi létesítési engedély és 35500/1957-8/2022.ált. számú vízjogi üzemeltetési engedély kiadására vonatkozó engedélyezési eljárás ismételt lefolytatása végett. Álláspontja szerint az alperes mulasztása a Tvt. 44. § (3) bekezdése és a vízgazdálkodási hatósági jogkör gyakorlásáról szóló 72/1996. (V. 22.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 14. § (2) bekezdés a) pontja alapján megállapítható, figyelemmel az érintett Natura 2000 élőhely és jelölőfajok károsodására.
- [7] Az alperes védiratában a kereset elutasítását, illetve a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 48. § (1) bekezdés b), c) és e) pontjai, valamint a Kúria Kfv.V.37.035/2024/9. számú határozata alapján a keresetlevél visszautasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság végzése

- [8] Az elsőfokú bíróság végzésével a felperes keresetlevelét a Kp. 48. § (1) bekezdés b) pontja alapján visszautasította. Rögzítette, hogy az alperes által hivatkozott Kfv.V.37.035/2024/9. számú határozat tényállása és az abban vizsgált jogkérdés a jelen ügytől eltér, ügyazonosság nem állapítható meg; abban az ügyben a Kúria azt állapította meg, hogy mulasztási perben a közigazgatási szerv, illetve a felügyeleti szerv nem kötelezhető a döntése visszavonására, illetve felügyeleti döntés meghozatalára, addig a jelen ügy tárgyát az alperes azon állított mulasztása képezi, hogy a felperes kérelme ellenére nem kereste meg a vízügyi hatóságot a létesítési és üzemeltetési engedély visszavonása céljából. Kiemelte, hogy a Tvt. 44. § (3) bekezdése szerinti megkeresésre ugyan az erre irányuló kérelem figyelembevételével, azonban mindig az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 104. § (1) bekezdés a) pontja alapján hivatalból megindított eljárásban és hivatalból meghozott diszkrecionális döntés eredményeként kerülhet sor, amennyiben az eljárás megindítására okot adó – a Tvt. 44. § (3) bekezdése szerinti – körülmény a természetvédelmi hatóság tudomására jut. Rámutatott, hogy az alperes már a felperes 2023. szeptember 16. napján kelt kérelme alapján is részletes vizsgálatot folytatott le a hivatkozott károsodásokkal kapcsolatban, ugyanakkor – saját diszkrecionális jogkörében – akként foglalt állást, hogy a vízügyi hatóság megkeresése és természetvédelmi hatósági intézkedés megtétele nem indokolt; e tekintetben a felperes bejelentésében foglaltak az alperest nem kötötték. Bár a Kp. 129. § (2) bekezdése értelmében nem zárható ki annak lehetősége, hogy a bíróság mulasztási ítéletet hozzon abban az esetben, ha a hatóság nem indít hivatalból eljárást az Ákr. 104. § (1) bekezdés a) pontja szerint, főszabály szerint ez mégsem tehető mulasztási per tárgyává; e körben utalt az Ákr. Nagykommentár Ákr. 15. §-hoz és 120. §-hoz fűzött jogirodalmi magyarázatára. Az Ákr. 104. § (1) bekezdés d) pontja szerinti körülményre, azaz a közérdeken alapuló kényszerítő indokra a felperes sem hivatkozott. Kiemelte, hogy a mulasztási per a hatóság jogellenes hallgatása elleni jogorvoslatra szolgál, így a vízügyi hatóság megkeresésének mellőzéséről hozott döntés bírósági felülvizsgálata a per kereteit szétfeszítené; mindazonáltal a felperes, ha az alperes e döntésével nem ért egyet, az alperes felügyeleti szervéhez fordulhat. Mindezekre tekintettel megállapította, hogy a bíróságnak nincs hatásköre a felperes által kezdeményezett jogvitában döntést hozni, s ezért a Kfv.V.37.035/2024/9. számú döntést az ügyazonosság hiánya ellenére annyiban mégis alkalmazhatónak tartotta, hogy a diszkrecionális jogkörben hivatalból meghozandó hatósági döntéssel szembeni mulasztási kereset esetén a Kp. 48. § (1) bekezdés b) pontja szerinti pergátló akadály fennállását megállapította; s erre tekintettel ugyanezen jogszabályhely c) és e) pontjainak fennállását már nem vizsgálta.

A fellebbezés és az észrevétel

- [9] A felperes fellebbezésében az elsőfokú végzés hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára kötelezését kérte. Fellebbezésében az Ákr. 104. § (1) bekezdés a) pontja, a Kp. 84. § (1) és 129. § (1)-(2) bekezdései megsértését állította. Előadta, hogy a Kp. 129. § (1) bekezdésének és az Ákr. 104. § (1) bekezdés a) pontjának összevetéséből nem támasztható alá az a jogértelmezés, amely szerint a hatósági eljárás megindításáról történő, diszkrecionális jogkörbe tartozó döntés nem tehető mulasztási per tárgyává, mert a Kp. 129. § (2) bekezdése azt lehetővé teszi. Az alperes eljárási kötelezettségét az ügyben alkalmazandó jogszabályok, így a Tvt. 44. § (3) bekezdése, a vízgazdálkodásról szóló 1995. évi LVII. törvény 30. §-a és a Korm. rendelet 14. §-a, valamint az ezekben a jogszabályokban nevesített körülmények fennállása – így a Natura 2000 védettség alatt álló terület és védett állatfajok károsodása – megalapozták. E tekintetben

iratellenes az elsőfokú végzés azon megállapítása, amely szerint az alperes hivatalból történő eljárását megalapozó, közérdeken alapuló kényszerítő indok nem merült fel, illetve arra nem hivatkozott. Hivatkozva az Ákr. 104. §-hoz fűzött kommentár

jogirodalmi magyarázatára rámutatott, hogy e generális normát a környezetvédelmi és vízjogi jogszabályok töltik ki a tekintetben, hogy milyen feltételek fennállása esetén kell eljárnia az alperesnek. A feltételek fennállásának vizsgálata az alperes feladata, ha azonban arra a következtetésre jut, hogy azok nem állnak fenn, e döntése a bíróság előtt érdemben vitatható; így az eljárás mellőzése jogszerűségének vizsgálata a felperes által hivatkozott körülmények fennállása tekintetében a per érdemi kérdése. Azzal, hogy a bíróság e tekintetben a keresetlevél visszautasításáról döntött, megfosztva a felperest az általa hivatkozott körülmények bizonyításának lehetőségétől, megsértette a Kp. 84. § (1) bekezdését, s döntése ellentétes a mulasztási per jogintézményének rendeltetésével is. E körben vitatta az elsőfokú bíróság mulasztási per rendeltetésével kapcsolatos álláspontját is, amely ellentétes a Kp. 127. §-ával; a felperesnek ugyanis csak ebben az eljárásban van lehetősége a hatóság álláspontját cáfolni és eljárási kötelezettsége feltételeinek fennállását bizonyítani.

- [10] Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a felügyeleti szerv eljárásának kezdeményezését a mulasztási per mintegy előkérdésének tekintette; ezt egyrészt semmilyen jogszabály nem támasztja alá, másrészt a mulasztási per megindításának feltételéről szóló 1/2022. Közigazgatási jogegységi határozat értelmében a felügyeleti intézkedés nem előfeltétele a mulasztási pernek. Tévesen értelmezte az elsőfokú bíróság a hatáskör fogalmát, amikor annak hiányát állapította meg. A bíróság hatáskörét a Kp. 12. §-a szabályozza, melynek értelmében az elsőfokú bíróság rendelkezik hatáskörrel; ettől eltérő kérdés, hogy a mulasztási per lefolytatásához szükséges feltételek fennállnak-e. A hatáskör hiányát az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte az ügyszakosság hiánya ellenére alkalmazandónak tekintett kúriai döntéssel kapcsolatban is; álláspontja szerint a bíróság rendelkezik hatáskörrel a mulasztás érdemi vizsgálatára és a jogvita eldöntésére, mindez ugyanakkor az ügy érdemi vizsgálatát igénylő kérdés. E körben hivatkozott a Kúria Kfv.IV.37.034/2023/5., Kfv.III.37.094/2024/7., Kf.I.41.135/2021/8. és Kfv.V.37.715/2022/5. számú eseti döntéseiben foglalt elvi tartalom megsértésére.

- [11] Az alperes a fellebbezésre előterjesztett észrevételében – annak tartalma szerint – az elsőfokú végzés helybenhagyását kérte. Előadta, hogy eljárási kötelezettségének az érintett szervektől való adatkéréssel eleget tett, mulasztás nem terheli abban, hogy a felperes által kért intézkedést nem találta indokoltnak; erről diszkrecionális döntést hozott, amely nem tehető mulasztási per tárgyává. Hivatkozott a Kúria Kf.I.38.389/2019/3. és Kfv.III.37.517/2020/7. számú eseti döntéseire. Az ügyben nincs olyan közigazgatási cselekmény, amely meghozatalának elmulasztása bírósági jogorvoslat keretében megállapítható lenne.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

- [12] A fellebbezés az alábbiak szerint alapos.
- [13] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését a Kp. 112. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó 108. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés keretei között vizsgálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon állapította meg hatáskörében hiányát, így a Kp. 48. § (1) bekezdés b) pontja megsértésével döntött a keresetlevél visszautasításáról.
- [14] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a Tvt. 44. § (3) bekezdésében írt hivatalbóli eljárás és diszkrecionális döntés kikényszerítése nem lehet mulasztási per tárgya, így a mulasztási

kereseti kérelem elbírálására nem rendelkezik hatáskörrel; míg a felperes fellebbezési érvelése szerint a Kp. 129. § (2) bekezdése alapján – az általa hivatkozott közérdeken alapuló kényszerítő indokra figyelemmel – a keresetben állított mulasztás érdemben történő elbírálására az elsőfokú bíróság rendelkezik hatáskörrel.

- [15] A Kp. 14. § (1) bekezdése, 45. § (1) bekezdés c) és 48. § (1) bekezdés b) pontjai alapján a bíróság hatáskörét hivatalból vizsgálja, és a hatáskörének hiánya esetén hivatalból vonja le ennek jogkövetkezményét. A Kp. 12. § (1) bekezdése alapján a törvényszék (elsőfokú bíróság) hatáskörébe tartoznak azok a közigazgatási perek és egyéb közigazgatási bírósági eljárások, amelyek elbírálását törvény nem utalja a Kúria vagy az ítélőtábla hatáskörébe. A bíróság a közigazgatási jogvitát közigazgatási perben bírálja el [Kp. 5. § (1) bekezdés]. A Kp. 4. § (1) bekezdése alapján pedig a közigazgatási jogvita tárgya a közigazgatási szerv közigazgatási jog által szabályozott, az azzal érintett jogalany jogi helyzetének megváltoztatására irányuló vagy azt eredményező (3) bekezdés szerinti cselekményének, vagy a cselekmény elmulasztásának (a továbbiakban együtt: közigazgatási tevékenység) jogszerűsége. A Kp. 127. §-a értelmében mulasztás a közigazgatási szerv közigazgatási cselekmény megvalósítására vonatkozó, jogszabályban rögzített kötelezettségének elmulasztása.
- [16] A Tvt. 44. § (3) bekezdése alapján a „Védett állat- és növényfaj egyedének károsítása, veszélyeztetése vagy jogellenes zavarása esetén a természetvédelmi hatóság köteles az ilyen magatartás tanúsítóját a tevékenység végzésétől eltiltani. Amennyiben a védett egyed károsító, veszélyeztető, zavaró tevékenységet más hatóság engedélye alapján végzik, a hatóság a természetvédelmi hatóság megkeresésére az engedélyezési eljárást ismételten lefolytatja.” A Tvt. – természetvédelmi hatóság számára eltérést, diszkréciót nem engedő, azaz kogens – 44. § (3) bekezdésében meghatározott hatósági döntések a Kp. 4. § (1) bekezdésében szereplő közigazgatási tevékenység fogalmának kétségtávolan megfelelnek, azaz közigazgatási szerv, közigazgatási jog által szabályozott, az érintett jogalanyok jogi helyzetét megváltoztató, vagy azt eredményező cselekményét jelentik, azaz a Kp. 127. §-a alapján mulasztási per tárgyát képezhetik.
- [17] A jelen ügyben az alperes a felperes kezdeményezésére hivatalból hatósági eljárást nem indított, közigazgatási cselekményt nem tett, a Kp. 4. § (3) bekezdés a) pontjában írt egyedi döntést nem hozott. Az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította meg, hogy a Tvt. 44. § (3) bekezdésében meghatározott cselekmény megtételére irányuló eljárás hivatalból indul. Helyesen utalt arra is, hogy a Kp. 129. § (2) bekezdése alapján a hivatalbóli eljárás elmulasztása is mulasztási per tárgya lehet. Tévedett viszont abban, hogy az alperes hivatalbóli eljárása a jelen mulasztási perben nem kényszeríthető ki, mert a felperes közérdeken alapuló kényszerítő indokra – amely álláspontja szerint kizárólag az Ákr. 104. § (1) bekezdés f) pontjában említett életveszéllyel vagy súlyos kárral fenyegető helyzet lehet – nem hivatkozott.
- [18] A felperes keresetében azt állította, hogy a Tvt. 44. § (3) bekezdése szerinti alperesi intézkedés megtételére azért van szükség, mert megállapítható a Natura 2000 élőhely és jelölőfajok károsodása. Az Alaptörvény P) cikk (1) bekezdése alapján a természeti erőforrások, különösen a termőföld, az erdők és a vízkészlet, a biológiai sokféleség, különösen a honos növény- és állatfajok, valamint a kulturális értékek a nemzet közös örökségét képezik, amelynek védelme, fenntartása és a jövő nemzedékek számára való megőrzése az állam és mindenki kötelessége. Az Alaptörvény Nagykomentár a P) cikk (1) bekezdéséhez fűzött magyarázatában rámutat arra, hogy ezen előírásból az Alkotmánybíróság

a 16/2015. (VI. 5.), 28/2017. (X. 25.), 13/2018. (IX. 4.) AB határozataiban levezette a nemzet közös örökségébe tartozó természeti és kulturális erőforrások vonatkozásában az „állam és mindenki” részéről elvárt magatartásokat. Ezek a következők: a védelem, a fenntartás és a jövő nemzedékek számára történő megőrzés, amely utóbbi a választás lehetőségének, a minőség lehetőségének és a hozzáférés lehetőségének megőrzését is jelenti. A minőség kapcsán törekedni kell arra, hogy a természeti környezetet legalább olyan állapotban adja át a társadalom a jövő nemzedékek számára, mint ahogyan azt az elmúlt nemzedékektől kapta. A kötelezettségek azonban nemcsak az államot terhelik, hanem „mindenkit”, azaz a civil társadalom egészét és az egyes állampolgárokat is. {16/2015. (VI. 5.) AB határozat, Indokolás [92]} Az Alaptörvény P) cikk (1) bekezdése így egyszerre tekinthető az Alaptörvény XXI. cikk (1) bekezdésében foglalt alapvető emberi jog garanciájának, továbbá a nemzet közös öröksége védelmét előíró sui generis kötelezettségnek, amely általános jelleggel is érvényesül. E körben a jövő generációk érdekeinek védelme az Alaptörvény 38. cikk (1) bekezdésével is szorosan összefügg. {13/2018. (IX. 4.) AB határozat, Indokolás [13]–[15]; 17/2018. (X. 10.) AB határozat; 4/2019. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [40]}. Mindebből következően a természetvédelmi hatóság intézkedését igénylő körülmények megléte egyben közérdeken alapuló kényszerítő indoknak is tekintendő. A Kp. 129. § (2) bekezdésében írt közérdeken alapuló kényszerítő indok nem szűkíthető le az Ákr. 104. § (1) bekezdés d) pontjára, az lehet az e) pontban szereplő esetkör is.

- [19] A jelen végzés [15]-[18] bekezdéseiben foglaltakból az következik, amennyiben a Natura 2000 élőhely és jelölőfajok károsodása megállapítható, az a kógens Tvt. 44. § (3) bekezdése szerinti károsítás, veszélyeztetés, zavarás körébe tartozik, és amelynek észlelése esetén jogszabály hivatalbóli eljárás megindítását rendeli el [Tvt. 44. § (3) bekezdés, Ákr. 104. § (1) bekezdés e) pont], az eljárás megindítása és az előírt döntések meghozatala nem az alperes diszkréciójától függ. A Tvt. 44. § (3) bekezdésében felsorolt magatartások megakadályozása kétségtelenül megfélemlíthető a Kp. 129. § (2) bekezdésében írt közérdeken alapuló kényszerítő indoknak. Mivel a felperes keresetében állított mulasztás megállapítása a Kp. 4. § (1), 5. § (1), 12. § (1) bekezdései, 127. §-a és 129. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság hatáskörébe tartozik, a Kp. 48. § (1) bekezdés b) pontja szerinti pergátló akadály nem állapítható meg. Az már a mulasztási per érdemére tartozó kérdés, hogy az érintett Natura 2000 élőhely és jelölőfajok károsodása a perbeli bizonyítás eredményeként megállapítható-e.
- [20] Az alperes által észrevételében felhívott, a Kúria Kf.I.38.389/2019/3. számú végzése a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétételre nem került, ezen hivatkozott végzésnek a közzétett Kpkf.V.40.410/2021/2. számú végzésben felhívott tartalma alapján tényállása és az abban értelmezett jogszabályok köre nem ismerhető meg. A Kúria a Kfv.III.37.517/2020/7. számú határozatát szintén nem tette közzé, ezen hivatkozott határozatnak a közzétett VI.Kpkf.39.305/2021/2., II.Kf.39.451/2022/7., VI.Kpkf.40.326/2021/2., III.Kfv.37.094/2024/7., V.Kpkf.40.410/2021/2., 1/2022. Közigazgatási jogegységi határozat számú döntésekben felhívott tartalma alapján tényállása és az abban értelmezett jogszabályok köre szintén nem ismerhető meg.
- [21] Mindezek alapján az ítélőtábla az elsőfokú bíróság végzését a Kp. 114. § (4) bekezdése szerint hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot az eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította.
- [22] A másodfokú bíróság az elsőfokú végzés hatályon kívül helyezésére figyelemmel a fellebbezésben állított további jogszabálysértések, továbbá a közzétett kúriai határozatoktól jogkérdésben történő esetleges eltérések vizsgálatát mellőzte.

- [23] Az új eljárásban az elsőfokú bíróságnak – amennyiben az eljárás megszüntetésének a Kp. rendelkezései alapján nincs helye – érdemben el kell bírálnia a keresetet.
- [24] A felperes és az alperes a másodfokú eljárásban perköltséget nem számítottak fel, ezért a másodfokú bíróságnak perköltség összegének megállapításáról a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 81. § (1), 82. § (1), és Kp. 110. § (3) bekezdései alapján nem kellett rendelkeznie.
- [25] A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 112. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. április 8.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró